

TĚDŘY VEČER MEZI OBCHO SLOVAKY VE FRANCII.

Cognac, 25. prosince 1918.

Zasmušilá oblička již celý týden vysílala proměly vody na břeh bohužel vojnu 21. československého pluku, kteří proměnou zveřejnili na boue, aby při slavnosti odešli zprávu skládali schválně, jedinou odměnu, jaká vojákům dává. Nejen mužstvo, ale i důstojnictvo bylo již stálým předmětem zájmu, — i to rozkaz, který byl dán na štědrý den, měl být vykonán.

Rozkaz plukovního velitele zněl: — o 130 hod. odpol. č. a 1130 hod. se pluk postaví na zkušku na náměstí, kde se bude slavnost konati.

Dopoledne se šlo a o poledních hodinách rozkaz, že pluk má vyjít ke katedrálnímu nástupu místo v budově a bez předstí, v přelběch a s pláští. Stalo se.

Sotva však naše setměla byla od svého ležení vzdálena asi 100 kroků, vystrčila slunko. A vysvitl z ní zde slunko i o Vánocích, hřeje pěkně.

Zkouška se zdarila a mužstvo se navrátilo do svých ubikací čili do místnosti, v nichž jest phytočano. Naše rota měla, vedle obědy, že vše je v pořádku, ještě nadškou naději, že bude mít k večeru jatarnice.

Něco se totiž zardilo a navrátilo a na Vánoce se koupilo maso, jehož útroby se spracovaly za jatarnice, které určeny k štědrovečerní večeři. Zní to sice trochu podivně, že na takový púst byly jatarnice, ale což kdo obávanosti. Bylo ho dost a máme k obědávání, že se vyposmíto ještě dosti často, aniž bychom se mohli dívat na "zlaté štědrovečerní praštko".

Před několika dny jsme dostali nového velitele rotu, br. poručíka Inz. Prant. Nováka, jenž k nám vyjel přeložen od 21. pluku. Svoji před večerí mužstvo rotu na dvůr. Mladé překrásné zvířil, velený slíd vlád vláde, rušený jen výdechy parního kotle blízké vodárny.

"Pozor!" zavelil četá Mráz. Vše ticho stamulo. "Na zdar, bratři!" pozdravil br. rotný.

"Zdar!" zahřmělo jako jediné ústy. "Bratři!" promluvil br. rotný. Jíž páté Vánoce trávím mimo domov, mezi vojáky. Dnes opět jedinou klidný, radostný, nadějný, že v brzkou budeme zase doma, doma, kde na nás čekají s radostí, s nadějí, kde na nás čeká však těžká práce, nejobodnější.

"Jsem na kopečku," dobře děl náš otec Masaryk, musíme tam vytrvat a my vytrváme, v to pevně věřím a na vás se spoléhám! Přejí vám, bratři, veselých Vánoce a přeji vám, aby přišli byly naše starší českými, radostnými, ka zdar!"

"Zdar!" zachvělo vzduchem. V okolních domech utvářali okénka, aby se přesvědčili, proč náš volání ruší štědrovečerní nádu. Neviděli ničeho, neb ve dvoře panovala tma. Nezavřeli však okénka, ale zůstali v oknech otevřených, neboť dojemné zvuky pěkně pění hymny "Kde domov můj?" mluví jim behaly v něho a náladu přerušeno čimly zvony i nádu, ba i dítětější, neboť cítili, že ti naši hoši zpívají svou píseň nejmilejší, plnou touhy a lásky k vlasti, jež Vánoce se dostavily po tři stech letech a mně se zdálo, že by již mělo být "Vzkříšení", aby pak navždy byl klid a radost roznesla se po vlastech československých. Slza kapala mi po líci. Ptejte se proč, řekněte-li v ní ony obrovské touhy české duše.

"Domov můj!" doznělo. Vyrušen z myšlenek, hledím k čistému měsíci, jemuž jsem ukládal, by přinesl naše touhy lidu československému domu.

Vyřídil naše touhy? Tušil, kdo ve svobodné zemi československé, jak v dálec vzpomínáme a zdraví me svobodné lid náš?

Jistě že tušil. "Nad Tatrou se blýská..." zni chladným vzduchem.

"Na zdar!" a již vynesl br. rotný na rameno bratři ze dvoře za dá místnosti první čety, kde zasedl k večerí společně s hochy.

Seděli po postelích. Jeden stál na sto lidí je málo. Zasedli i bratři poručíci Makovička, Šuška a ostatní. Náladu se začínala, díky umění bratři zpěváků a hudebníků, jevíti veselosti.

Bratr Jan Štefa, jeden z nejstarších dobrovolníků, dříve v Cognacu již od 11. listopadu 1917, vzápětí si dovolil, aby směl k bratřím promluvit, což bylo radostně přijato. Dříve však několik slov o br. Štefovi. Jest rodem z Dubu plzeň a Ohlmannu, kdež studoval Sotva odjel gymnasiu, musel navojnu jako jednotník. Dostal se 21. července 1916 do zajetí na Rusku a byl poslán do Beregovsky v Zabakali. Přihlásil se k tomu do československé armády, ale jak to v Rusku šlo, trval na velmi dlouho, nežli byl konečně ze zajetí převzat do československé armády. V zajetí byl s kroužkem jiných v táboře německo-maďarském, čuž posie jejich byla velmi nepřijemná. Byl v kruhu mužů vesměs vzdělaných a proto mohl jako ostatní dobře svoji mysl zaměstnávat. Měl to přece ná zřizena, ale do armády šli na ději, nežli by měl jméno austríáků. S druhou výpravou z Ruska již jel do Francie. Když měl jeti na frontu, měl smůlu. Prst do něhož byl raněn, počal hnusati a musel se proto podrobiti operaci, a nežli byl zdráv, pluk byl již na frontě. I roty již mají rádi. Je to skrovný, pěkně modrý a příjemný muž a jsem jist, že se líbí i Francouzům, což však řešiti nespádá do rámce tohoto o bráčku.

Bratr Štefa nám pravil: "Znám dosti dobře povahu lidí, ačkoli jsem mlad, žiji již přes tři roky mezi lidem a znám přednosti a vady jeho. Nedivte se proto slovo vám, jež k vám promluví na začátku svého proslovu. Mnoho barbarského, mnoho nekulturního jest ještě v nás. Ve své položenosti ve vědění a v kultuře, opovvažujeme se kritizovati vše, o všem že se své vlastní kultury vyspělosti. Jsme bez přičiny domyšlivými. Jsme, jak se říká, až na ostří nože závislivými a kdo je o stupínek výše, nežli my, nejraději bychom ho až ke svým nohám srazili a pošlapali. Jsme do krajní míry závisliví při své nečinnosti. Dnes nechechme věřiti ani tomu nejpoctivějšímu pracovníku, který obětuje většinu svého života pouze nám. Dnes dovedeme mnohem více nenáviděti, nežli milovati. Proto žádám vás, aspoň pro tento okamžik odhodti vše, činy své nečnosti a s dětinou čistotou mysli mě vyslechni. Pro mne bylo jedinou pohůtkou k proslovu této řeči jediná láska k vám. Cítím s vámi, trpím s vámi a s vámi se cheji i pobaviti.

Nastávají svátky vánoční, štědrý den a já vidím ve vašich tvářích zvláštní sklon k náladě, ve které se snad ocitáme pouze jedinou v roce a to právě dnes. Sednete-li si na chvíli do koutka, a zadumáte-li se, učíte to podivně kouzlo vánoční národy. Jsou to vzpomínky na to, co uplynulo a zmizelo v dalekém šeru minulosti. Vzpomínky na to, co bylo krásné z čeho se rozlévalo blaživé světlo radosti. Vzpomínky na to, co bylo zaplaveno slzami bolesti a z váto těžkými vzdechy starosti. I plynila celá desítky let okamžiků bezstarostného mládí. Náš obzor duševní byl tehdy ještě velmi úzký, znali jsme pouze úzký obzor našeho rodiště, bylo nám jako bychom tam na konci obzoru končili svět. Pak dali nám do rukou bližší obrázekov a my tak rádi v ní četli o lásce novorozeného Ježíška, o jeho životě a utrpení. A pak ty pohádkové knížky ze školní knihovny, jak hlítali jsme je a stavěli je za soumraků, než sklízily se naše oči, skleněné vřehy a křísťlové zámky. A naše pohádkové snění dovršeno bylo právě na Vánoce, kdy do zasněžených návsí, kdy světem okrášlených zahrad zářil kostelík svým silným žlutým světlem a na věži se rozhoupaly slavnostné zvony k půlnoční. Tehdy novorozený Ježíšek prý složil nám, pod vánoční stromček dárek, po kterých jsme nejvíce toužili.

Však čas kvapí! Rostli jsme a dospívali. Skutečný obzor před námi i obzor duševní se křivil. Začali jsme přemýšlet, poznávali jsme pravdu i též cítili jsme bezpráví, které se nám od staletí až do dnes dělo. Početili jsme vzor hněv a krutou nenávisť. Avšak zároveň cítili jsme v sobě sílu, energii k životu, k životu takovému, kde mohli bychom rozhodovati o svém osudu. Přestali jsme věřiti, že mohou nad námi státi a nám náš osud určovatí ležáci a soby, které se pyšily despotií. Je mají moc od boha, že jsou z mlodosti boží a že my pod hříchem smrtelným a pod ztrátou hrdla

jíme zavázáni je poslouchati. A tím neodpovědní hráli si na páty. Vrhali kostky. Postavili nás, prokřepavši, zadrževši figurku na šachovnici a začali hrát, ne dbajíce toho, že šachovnice se topí v krvi — v krvi lidské!

A zde mi právě napadá řeč o brazu české matky z roku 1914 od Karla Horkého. "Na nádraží, kde se v júních Čechách, stojí před vlakem odvázejícím naše hochy do fronty nástup lidí a nad nimi klidně visí větev osamělého stromu. Větev sklouzává nad pláčeimi hlavami žen a nad bezzubými výsmělničkami, jakoby leptala. "Až vlak odjede, sedni si zle pantánu, na lavičku, vyšekej tu do meči a potom se na mně oběs. Mě drávo je pevně, ono tě udrží..."

Jak smutné kloudy se dále hlavy na štědré večery tam v zákopech na rakouské frontě u prostého stramečku, bojce se na hlas, otevřeně promluvíti. Bylo viděti sem tam na tučaranyh tvářích kapati slzy a my hleděti na ně s němým smutkem, který tak bolestně nám stahoval hrdla, ostře páli v očích a vymeooval z nich také teplotu vláhu slz. Těžko bylo mně, těžko... Vyšel jsem si ven, vyšel na zákopy a v urazitě noci, kdy na temně ocelovým neřítilo se miliony hvězd a kdy se zasnežená pláň v předu i v zadu hluboce mlčely, jakoby pohrouženy v těžký, zasmušilý sen. Hleděl jsem smutným orlím zrakem tam na druhou stranu tajných spojeneč, od maličkosti milovných bratři. Zavzdychal jsem těžce, jako by mi těžký kámen ležel na stěsněných prsou a horká slza padla do bělostného sněhu, zanechávaje tenkou skvrnu, otvor prohlubý v sněhu. A vy, bratři, tam daleko za mořem v teplém kruhu rodinném jistě jste nám spoutaným otrokům věnovali chvíli láskyplné vzpomínky. Děkuji vám za ni jmenem všech naš bývalých nořfastníků.

Alé kolo osudu se otáčel stále svou, předem určenou dráhou a proti jeho koloběhu nepatrná lidská síla nezmuže ničeho a poněvadž každá duše ve svých nejzářších hlubínách cítí, že spravedlnost jest samým mysteriem přirody určena dle zákonů jejích za kládnu upravěno života, — musí konečně vždy zvířetiti ona spravedlnost. Jkvali otroci se sevřenými rty a se srhbenou páteří províti najednou z těžkého malomocného smu. Proroktí našeho národního genia Svatopluka Čecha se vyjasnilo.

Vy, bratři, synové daleké větve tam za Atlantem, volní, svobodní — vy, kteří vypudila z vlastní bída, nebo politické a národní útlak, — vy, kteří jste v našich školách četli naši historii, četli o dávné slávě minulosti, o naší samostatnosti, — vy, kterým vlhly oči a hrdla se stahovalo při kapitolách předčasné sešedivělého pracovníka Beneše Tebelského, pochopili jste vážnost chvíle. Zanechali jste tam daleko za oceánem to nejdražší, své drabé manželky, a vaše vřelo milované, na šiji se vám všecek, před odchodem děti ježte z dálek na vás volají "Tatínku, jen se nám vrať!" Vy mohli jste v klidu zůstat tam v náruči rodinné lásky, ale jsouce právními muži, poznali jste, že za oceánem prolévá se krev za svobodu národa a za lepší sociální bytí lidstva a proto jste šli. Šli jste odhodlaně v zájmu myšlenky, ne dbajíce, že v poli může vás čekati bolestná smrt. Tento den bude nejkrásnější vzpomínkou ve vašem životě a až kdysi se šedivou, k prsoum nakloněnou hlavou budete seděti u vánočního stolu a hluboce se zamyslíte nad uplynulým životem, pocit hrdosti zavlaží vaše polozapadlé oči. Čest bude již vaší památce. Budte ujištěni, že stará větev národní, československý stát, nikdy nezapomene o bětavosti a práce vaší.

Bílá Hora, kruté ponižení národa, padly teď daleko do minulosti a na tvářích vašich vyjasňuje se šamýv svobody a zvou obození. Nezapomínejme však, že náš boj nebyl pouze národním. Naše krev tekla také a výhradně za lepší bytí lidstva. Říkám si, že jsme národ demokratický, že jsme členy armády revoluční. Jsme zde na svobodné půdě Francie, kde na každé škole, ba i chrámu jsou vztýčena hesla: Rovnost, volnost, bratřiv. My však budme upřímnými a pravdy-milovnějšími a zapíme si ta hesla hluboko do svých srdcí. Promysleme je do posledních důsledků a zalejme je hor-

lým pramenem lásky a dle toho rozumně jednejme a nemojme nikdy bázně lidské. Budme ostráti a buňme vytrvali na výpádech životních a sociálních požadavků. Můžeme někdy v zájmu velku na chvíli ustoupiti, ale zřetel se svých zásad nesmíme nikdy přeci svým lidským svědomím. Jsou svátky vánoční, svátky lásky a přejeme si, aby tyto svátky lásky, lásky k sobě samým, k bližnímu a k celému člověčenstvu, trvaly stále...

Zkoumáme-li však sami sebe, poznáváme, že nám cosi schází a věru, že nám schází mnoho. Vzdělání a opět vzdělání — intelligenec. Bez vzdělání jest člověk dravá řeka bez hrázi, která může každou chvíli se rozvodniti a způsobiti strašná neštěstí tam, kde my a naši předchůdci tak uslovně pracovali. Ano, pracovali nejen tělesně, ale i duševně, samí se musíme vzdělávati, a příležitostí bylo, jest a zvláště bude mnoho. Jen tak vzdělání, zušlechťení a naplnění láskou dosáhneme rychle všech svých nejvyšších ideálů a postavíme sobě a svým potomkům lepší budoucnost.

Trpěli jsme mnoho, strádáme dosud, ale v nejbližší budoucnosti nám kynou velká odměna a radost — návrat do vlasti, do vlasti nové, do republiky československé.

Matička Praha nás čeká již s otevřenou náručí, panorama hradečanská obléká se již do slavnostního hávu a tam na vyšehradském hřbitově kamenné mohyly většou a proroků jakoby se usmívaly v ledovém povlaku nad vyplněným smu těch, kteří pod nimi dřímají. A tam dole, kde vanul těžký smutek bližního se odumření, tam na drabé bratské Slováci, kde zpívalo se tklivě "Nad Tatrou se blýská, hromy divo bijí..." a kde nesměle v těžkých poutech dodívali si ubožáci odváhy: "Nebojte se bratra ved sa ony strafa — Slováci ožijú!" — Tam nastává život. Nad Tatrou se již neblýská, hromy již zlozvěly v dálkách, v řířích pustých maďarských a nad Tatrou se klene jasná modrá obloha, sluníčko začíná svítit, a Tatru, ta stará Tatru, se usmívá a má z nás radost.

Konec svůj proslov — dodal br. Štefa — a přeji sobě i vám zároveň brzké shledání se tam daleko za horami v naší vlasti; přeji vám, abychom přišli Vánoce starší všichni doma, v rodinném štěstí a za lepších poměrů, než jsou dnes. Na zdar!"

Potlesk bratři myl odměnou mluvěmu vojnu. Pak následovala bratřích zábaňa, již se sčestovali bratři důstojníci.

Byl to tklivý, ale nezapomenutelný štědrý večer. Nikdy mi nevymizí onen obraz z očí.

Vzpomínal jsem všeho, co bylo dááno, co bylo nedááno, a zamyslen, přemýšlel jsem dlouho a dlouho do noci, jak asi bude v budoucnu...

Koním svou vzpomínku a přeji vám všem štěstí v novém roce!
E. TUMA.

ČESKOSLOVENSKÁ POLITIKA NEJLEPŠÍ POLITIKOU.

Depeshe zasláná agenci Wireless Press v Londýně jejm zvláštním korrespondentem v Čechách, dříve v Praze, oznamuje:

Za první dva měsíce existence nové republiky československé dokázali Čechoslováci svoje pozoruhodné schopnosti v systematickém organizování se. Zákon a pořádek panují nyní v zemích československých od konce kn konci a země se usazuje, aby znovubudovala to, co bylo zničeno za války.

Hladké působení ve všech vládních pracích po pádu rakouské říše bylo hlavně zásluhou toho, že se Čechoslováci dokonale připravili na očekávanou revoluci. Všechny možné přípravy byly provedeny k převzetí vládní masinerie; každý muž věděl přesně, jaké budou jeho povinnosti a jak je musí vyplniti.

Následkem toho byla organizace k spravování Čech jako samostatné země připravena, když nadošel rozhodný okamžik.

Přehled práce vykonané od listopadu ukazuje plodnou činnost české vlády pod vedením dra. Krámaře. Nejdříve ze všeho byl potlačen bolševismus, ačkoli byly učiněny různé pokusy nepřátely československého státu upravití mu cestu do země.

Společně s národním shromážděním, které počítá 265 členů, vypracovala vláda novou konstituci.

Kašlete?

Nezapomínejte, že kašel není jen příznak, ale nemoc, který volá a nutí k rychlé nápravě. Je potřeba léku důvěrného, osvědčeného, prostředku, na který se můžete spolehnout. Uspěchujte naší radě, herte.

Severův Balsám pro plíce

(Severa's Balsam for Lungs). Je to lahodný lék proti kašli u dospělých i u dětí. Výsledky jeho jsou blahodárné. Mírní podráždění, uvolňuje hlen a působí konejšivě. Čtěte, co nám napsal pan Josef Srámek, Rfd. No. 3, Troy, Mo., dne 29. prosince, 1917:

"Napil jsem se studené vody a to šlo na plíce a dostal jsem suchý kašel. Myslíl jsem, že mě to udusí, kdykoliv jsem musil zakašlati. Využíval jsem půldruhého lánve Severova Balsámu pro plíce a kašel jsem skoro všechn ztratil. Jest to nejlepší lék proti kašli, ježž možno koupiti. Nemohu býti bez něj. Mám jej stále doma."

Zkuste jej i vy! Uvidíte, že jsme vám dobře poradili. Severův Balsám pro plíce má se bráti proti kašli, nastužení, chraptivosti, zájkavému zaskrtu, kašli při zánětu průdušek a při infuence.

Ceny: 25 a 50 centů.

Severovy léky jsou na prodej všude v lékárnách. Žádajte výslovně jen Severovy léky. Kdyby jih u vás neměli, objednejte si je přímo od nás. Přílozte potřebný obnos k objednávce.

W. F. SEVERA CO., Cedar Rapids, Iowa.

Severovy Tabletky proti nastuzenímu a chrípce
(Severa's Cold and Grip Tablets) odporučají se vše proti nastuzení, chrípce, nezdravé, horečce a infuence. Cena 30c.

Severův Gothardský Olej
(Severa's Gothard Oil) jest výborným lékem ten v nutných státech svata a žije a v bolestech už prou pi nastuzení a revmatismu. — Cena 20c a 60c.

Severův Antiseptol
(Severa's Antiseptol) se hodí vřelou v léčení bojavého hrdla při ochraptění a ztrátě hlasu a nastuzení. Při vředě hodí se k vyřizování do nosu. Cena 35 centů.

Severova Žaludeční Horka
(Severa's Stomach Bitters) doporučí se na posilu slabého žaludku u lidí slabých i starých, při ztrátě chuti k jídlu a neobčinnosti. 75c a \$1.50.

Severův Silitel ledvin a jater
(Severa's Kidney and Liver Remedy) hodí se výtečně v léčení chorob ledvin, močového měchýře a vředu, kde bolení zad jest jedním z příznaků. Cena 75c a \$1.25.

Severův Krevčistitel
(Severa's Blood Purifier) má býti brán brzo na jate a kdykoliv v roce, ukazují se vyrážky a vředy, jež z nečistého krve v těle lidském pocházejí. \$1.25.

Severovy léky jsou na prodej všude v lékárnách. Žádajte výslovně jen Severovy léky. Kdyby jih u vás neměli, objednejte si je přímo od nás. Přílozte potřebný obnos k objednávce.

W. F. SEVERA CO., Cedar Rapids, Iowa.

Leč bylo to hlavně v jednání s německou menšinou v Čechách, ve kterém se Čechoslováci pozdvihli k výšinám skutečného státnictví. Musí býti pamatováno, že po tři století trpěli Čechové pod útlakem Němců. Měli všechno právo porubžeti na rakouské Němce s nenávisti. Bylo by bývalo přirozeno, kdyby byli vyléváli svoji smutku na spoluobčanech německé krve. Ve skutečnosti došlo k některým ojedinelým výbuchům národnostní nenávisi. Ale vláda s přisnoostí potlačila podobné jednotlivé činy. Vláda prohlásila rovnost všech národností v zemi. Rozhodné závazky byly složeny německou menšinou, že jejich práva budou chráněna.

Povážlivé hnutí, které bylo zahájeno v končinách zemí, kde se mluví německy pro připojení s Německem, začíná již mizeti pod vlivem programu české vlády.

Němci z Karlových Varů, Teplic, Liberece a jiných měst německého pásma začínají pohlížeti k Praze místo k Berlínu. Je jih dva miliony a československá vláda chce je počítati mezi loyální občany nové republiky. Rozvinuti této politiky povede bezpochyby v blízké budoucnosti k tomu, že německé Rakousko bude vyhledávati bližší spojení s Čechami spíše nežli s Německem. To je užitečné provádění zásady.

Bude lépe, přijde-li Vídeň pod vliv Prahy nežli pod vliv Berlína. S každého stanoviska i se stanoviska nejpřísnějších "realpolitiků" mezi spojení jest politika české vlády v jednání s Němci v Čechách a k Němci v Rakousku nejlepší politikou.

JAK "TRESTAJÍ" BOLŠEVICI.
Známy americký žurnalista Henry M. Hyde telegrafuje Chicagošské Tribune z Paříže:

Právě jsem mluvil s mužem velmi známým mnoha lidem v Chicagu, který se právě vrátil z cesty po málo známých částech Evropy a Asie. Tento muž přinesl s sebou senašní zprávy o bolševicích v Rusku. Zde je ukázka, popisující dobytí města Kazanu, který leží šedesát mil východně od Moskvy.

Republikáni měli Kazan v mocí. Kazan jest tak blízko Moskvy,

že jej bolševici neradi viděli v rukou svých nepřátel. Moskvi všichni bolševici byli sesleáni velkými zástupy pobouřených námořníků se strojními puškami a velkou zásobou munice. Zatím byli vysláni tajní emisari do Kazaně, aby šířili jejich doktriny.

Konečně zorganizovali moskevští bolševici lužu v armádu několika tisíc mužů a postupovali na Kazan. Když se donesla zpráva o tom do Kazaně, připravili se republikáni na jejich uvítání. Současně však se zorganizovali bolševici v Kazani v oddíl k útočení na republikány od zadu.

Když bolševici z Moskvy útočili se předu, nové sehané davy z Kazaně neočekávané zaskočily republikány s jiných stran a tito, byvše obklopeni, byli přinuceni se vzdáti.

Více než 7000 bývalých ruských důstojníků bylo zajato a ne méně nežli 3000 z nich bylo současně vyvedeno na lozku a námořníci obrátili na ně svoje strojní pušky. Všichni, mimo dva, byli zabiti.

Moudrá matka. — Jíž mnoho bylo mluveno a psáno ohledně "pudu matky". Jest to opravdu pozoruhodné, jak často srdce a ruka matky jsou vedeny v konání věci v krutých zkouškách. Kdo by se nepamatoval na podobné případy z dob dětství? Kde je muž, jenž by se nepamatoval, že jeho matka byla nejmoudřejší ženou? Zde jest příběh o jiné moudré matce. Pl. Elvine Aaeng, Spring Lake, Minn., píše: "Moje nejmilejší dceračka, čtyři roky stará, byla nemocna. Lékař řekl, že její játra nepracují správně, však jeho lék nezdál se, že jí činí dobře. Na to jsem poslala bedničku dr. Petra Hoboka na zkoušku a dala jí tento lék a po třech dávkách jsem seznala, že se stav její zlepšil. Hraje si nyní s jinými dětmi." Hoboko je čistý bylinný lék a neobsahuje nič škodlivého; může býti dán, bezpěně těm nejchomolostivějším. Je rodinným lékem po čtyři pokolení. Neprodává se v lékárnách. Jevitelé on zájem, pište na Dr. Peter Fahrney & Son Co., 2501 Washington Blvd., Chicago, Ill. — Advertisement